

Diumenge 4art d'Advent
Cicle C evangeli

VISITA I ELOGIS

Dins els dos primers capítols de l'evangeli de Lluc s'hi troba l'anunci del naixement de Joan Baptista i de Jesús i els relats dels seus respectius naixements. El bell mig d'ells un petit episodi: la visita de Maria a Elisabet (Lc 1,39-45), text que llegim a l'evangeli d'aquest diumenge. Si fem esment de la seva col·locació en el conjunt dels dos capítols, és per fer adonar del seu paper de punt convergent entre els relats referits a Joan i els referits a Jesús. El relat de la visitació fa que l'anunci i naixement de Joan i l'anunci i naixement de Jesús deixin de córrer independentment pel seu compte (potser el distanciament geogràfic està posat amb aquesta intenció) i entrin en estreta connexió.

L'encontre de Maria i Elisabet porta de refilo un encontre molt més important el de Jesús i Joan, preludi de l'encontre, que s'esdevindrà en el moment del baptisme de Jesús.

L'Esperit Sant juga un paper molt important en aquests dos primers capítols de LLuc. L'àngel diu a Zacaries que Joan quedarà ple de l'Esperit Sant, ja des de les entranyes de la mare (1,15); a Maria l'àngel li diu: "l'Esperit Sant vindrà sobre teu" (1,35); Zacaries ple de l'Esperit Sant entona el cant "Beneït sigui el Senyor" (1,67); Simeó tenia el "do de l'Esperit Sant" (2,25). Aquesta insistent presència de l'Esperit respon al propòsit de fer adonar que l'adveniment del messies

no és una obra, resultat de les decisions humanes, sinó que s'integra en un precís i ben dissenyat projecte de Déu. És més, ja tindrà temps LLuc de presentar, al llarg del seu evangeli, altres personatges posseïts per esperits diametralment contraris a l'Esperit Sant de Déu.

Joan salta dins les entranyes d'Elisabet. És un indicatiu de la seva possessió de l'Esperit, que, com hem dit suara, ha estat anunciada per l'àngel al seu pare Zacaries. La recentment publicada traducció catalana del còdex Beza fa adonar que "omplir-se de l'Esperit Sant" es predica tant d'Elisabet com de Joan. Les paraules que Elisabet dirigirà a Maria no poden ser res més que el resultat d'aquest estar ple de l'Esperit Sant.

Elisabet lloa Maria per haver cregut. La tradició de l'Església ha accentuat la grandesa de Maria pel fet de ser la mare de Jesús. La divinitat de Jesús seria la que conferiria la grandesa a Maria. El text de LLuc, amb les paraules d'Elisabet, anteposa el fet de creure al fet de ser mare. La dignitat i grandesa de Maria li venen del fet de creure. L'elogi fet a Maria s'adiu amb les paraules que LLuc posarà posteriorment en boca de Jesús responent a una dona, que beneeix la seva mare per haver-lo portat en el seu si, o les que dirà en ser advertit de la presència de la seva mare i els seus germans: "sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden" (Lc11,27).